

CAPITOLUL 1

— Ținând cont de situație, te-ai putea folosi de un alt locotenent.

Anaander Mianaai, (pe moment) Stăpâna¹ tuturor planetelor din vastul spațiu radchaian, ședea într-un fotoliu confortabil, capitonat cu mătase brodată. Acest corp care mi se adresa acum – unul dintre cele câteva mii – părea să aibă în jur de treisprezece ani. Înveșmântat în negru, cu pielea măslinie. Pe fața ei apăruseră deja trăsăturile aristocrate care, în spațiul radchaian, erau un semn al rangului și modei supreme. În circumstanțe obișnuite, nimeni nu vedea versiuni atât de tinere ale Stăpânei Radchului, numai că acestea nu erau deloc circumstanțe obișnuite.

Era o încăpere mică, de 3,5 metri pătrați, cu lambriuri zăbrelete, din lemn închis la culoare. Într-un colț, lemnul lipsea – probabil fusese distrus în disputele violente de săptămâna trecută dintre părțile rivale ale lui Anaander Mianaai. Din locurile în care lemnul era intact atârnavau cârceii unei plante subțiratic, frunze verzi-argintii, minuscule, ar ici și colo flori albe, de aceleași dimensiuni. Nu era o

¹ Personajele acestei cărți, a doua (după *Răzbunare ancilară*) din trilogia „ancilară” a lui Ann Leckie, au o înfățișare ambiguă, nu se diferențiază după sex. Autoarea însă le consideră feminine pe toate. Dacă în limba engleză substantivele pot fi de genul masculin sau feminin în funcție de context, în limba română situația este mai nuanțată, substantivele schimbându-și forma după gen (plus că există și genul neutru). Deși am încercat să respect intenția autoarei, există unele cazuri în care substantivele românești nu au formă pentru genul feminin și atunci alăturarea unui substantiv masculin cu un pronume feminin pare nefirească (n. tr.).

încăpere publică a Palatului, cum nu era nici sală de audi-ențe. Lângă fotoliul Stăpânei Radchului se mai afla unul, liber, iar între ele o masă cu un serviciu de ceai, un ceainic și boluri din porțelan alb, neornamentat, dar cu linii grați-oase, genul de obiect care, la prima vedere, ar putea părea banal, însă o a doua privire te-ar convinge că e o operă de artă mai valoroasă decât unele planete.

Mi se oferise ceai și fusesem invitată să mă așez, dar preferam să rămân în picioare.

— Spuneai că-mi pot alege singură ofițerii.

Respectuoasă, ar fi trebuit să adaug „Stăpână“, însă n-am făcut-o. Ar fi trebuit să îngenunchez și să-mi lipesc fruntea de podea când intrasem și o văzusem pe Stăpâna Radchului. Nici asta nu făcusem.

— Ai ales doi. Pe Seivarden, bineînțeles, iar locotenentul Ekalu s-a impus de la sine.

Numele îmi aduseră imediat în minte figurile celor care le purtau. În aproximativ o zecime de secundă, *Mila lui Kalr*, parcată la vreo treizeci și cinci de mii de kilometri de Stația aceasta, avea să primească comanda aproape instinctivă de verificare a datelor, iar după o altă zecime de secundă, răspunsul urma să ajungă la mine. În ultimele zile învățasem să-mi controlez acest obicei străvechi. Deși nu reușeam pe de-a-ntregul.

— Comandantul unei flote are dreptul la trei ofițeri, continuă Anaander Mianaai.

Cu bolul frumos din porțelan în mâna acoperită de măn-ușa neagră, arătă spre mine, referindu-se probabil la uniforma mea. Militarii radchaieni purtau tunici, pantaloni, cizme și mănuși maro-închis. Uniforma mea era altfel. Partea stângă era maro, iar partea dreaptă neagră și, potrivit însemnelor de căpitan, comandam nu numai propria navă, ci și căpitanii altor nave. Desigur, în flota mea nu aveam decât o singură navă, *Mila lui Kalr*, dar în apropiere de Athoek, destinația mea, nu mai erau alți comandanți de flotă, iar funcția îmi

oferea un avantaj față de alți căpitani pe care îi puteam întâlni. Presupunând, bineînțeles, că acei căpitani erau dispuși să-mi accepte autoritatea.

Cu doar câteva zile în urmă izbucnise un conflict care mocnea de mult, o facțiune distrugând două portaluri inter-sistem. Acum împiedicarea închiderii altor portaluri – ca și împiedicarea acelei facțiuni de a ocupa alte portaluri și stații din alte sisteme – era o prioritate majoră. Înțelegeam motivele pentru care Anaander îmi dădea acea funcție, dar tot nu-mi plăcea.

— Te rog să nu faci greșeala de a crede că lucrez pentru tine, am zis.

— N-o fac, zâmbi ea. Singurii ofițeri pe care i-ai mai putea alege sunt în sistem acum, aproape de Stația asta. Locotenentul Tisarwat tocmai și-a încheiat pregătirea. Ar fi trebuit să capete prima ei misiune, dar acum, desigur, nici nu se mai pune problema. Pe de altă parte, m-am gândit că ai vrea să ai un om pe care să-l instruiști după voia ta, zise ușor amuzată de ultimele cuvinte.

În timp ce vorbea, știam că Seivarden se afla în faza a doua a somnului adânc. I-am văzut pulsul, temperatura, respirația, oxigenul din sânge, nivelul hormonilor. Apoi datele dispărură, înlocuite de locotenent Ekalu, în timpul cartului. Stresată – cu maxilarele aproape încleștate, cu cortizonul mărit. În urmă cu doar o săptămână, când căpitanul navei *Mila lui Kalr* fusese arestată pentru trădare, era un simplu soldat. Nici prin gând nu-i trecuse că va fi numită ofițer. Cred că nici nu se credea capabilă de așa ceva.

— Să nu-mi spui că cea mai bună idee pe care o poți avea e să mă trimiți cu un singur ofițer experimentat într-un război civil care tocmai a început, i-am zis Stăpânei Radchului, clipind din ochi ca să alung imaginea locotenentului Ekalu.

— E mai bine decât să te duci fără echipaj, răspunse Anaander Mianaai, conștientă poate de momentul în care

îmi fusese distrasă atenția. Unde mai pui că fata arde de nerăbdare să fie în subordinea unui comandant de flotă. Te așteaptă în zona de andocare.

Lăsă bolul pe masă și se îndreptă de spate.

— Dat fiind că portalul care duce spre Athoek s-a închis și habar n-am care e situația acolo, nu-ți pot da ordine precise, adăugă ea ridicând mâna acum fără mănuișă ca să n-o întrerup. În plus, mi-aș pierde vremea ținându-te din scurt. Tu oricum faci cum te taie capul. Ai încărcat? Te-ai aprovizionat cu tot ce-ți trebuie?

Întrebarea era de complezență – cunoștea starea magaziiilor navei mele la fel de bine ca și mine. Am făcut un gest voit insolent.

— Poți lua lucrurile căpitanului Vel, propuse ea, de parcă i-aș fi răspuns cu toată seriozitatea. Nu mai are nevoie de ele.

Vel Oस्क fusese căpitanul navei *Mila lui Kalr* până acum o săptămână. Erau mai multe motive pentru care nu mai avea nevoie de lucrurile ei, cel mai plauzibil fiind, bineînțeles, acela că era moartă. Anaander Mianaai nu se oprea la jumătatea drumului atunci când avea de-a face cu dușmanii. De data aceasta, desigur, dușmanul pe care îl sprijinise Vel Oस्क fusese chiar Anaander Mianaai.

— N-am nevoie de ele. Trimite-le familiei ei.

— Dacă pot.

Ceea ce era adevărat.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să pleci? Ceva deosebit?

Îmi veniă mai multe răspunsuri în minte. Niciunul care să-mi folosească.

— Nu.

— Să știi că ai să-mi lipsești. Nimeni n-o să-mi mai vorbească așa cum o faci tu. Ești unul dintre puținii oameni care nu s-au temut de ce li s-ar putea întâmpla dacă-mi vorbesc pe un ton ofensator. Și niciunul dintre acești foarte puțini oameni n-a avut... un trecut asemănător cu al nostru.

Fiindcă eu fusesem cândva o navă. O IA¹ care controla o navă de transport desant, enormă, și mii de unități ancilare, corpuri umane, parte din mine. La vremea aceea nu mă consideram o sclavă ci, o armă de cucerire, proprietatea lui Anaander Mianaai, care trăia în mii de corpuri împrăștiate prin tot spațiul radchaian.

Acum eram doar un corp uman.

— Nimic din ce mi-ai putea face nu poate fi mai rău decât ce mi-ai făcut deja.

— Știu, cum știi și cât de periculoasă te face asta. Poate că este o mare prostie să te las în viață, darămite să-ți dau puteri sporite și o navă. Dar jocurile mele nu sunt pentru cei care se tem.

— Pentru cei mai mulți dintre noi, nu sunt deloc jocuri, am zis eu, lăsându-mă pradă furiei, știind că oricum îmi ghicea reacția, indiferent cât de impasibilă aș fi vrut să par.

— Știu și asta. Chiar foarte bine. Doar că unele pierderi sunt inevitabile.

Aș fi putut alege dintr-o jumătate de duzină de răspunsuri. Dar m-am întors și am părăsit încăperea fără un cuvânt. În clipa în care am ieșit pe ușă, soldatul *Mila lui Kalr* Unu Kalr Cinci, care aștepta în poziție de drepti, m-a urmat, tăcută și eficientă. Kalr Cinci era om, ca toți soldații din *Mila lui Kalr*, nu o unitate ancilară. Avea un nume, pe lângă cel alcătuit din numele navei, numărul decadei și numărul propriu. Odată chiar îi spusese pe nume. Îmi răspunsese cu o aparentă indiferență, dincolo de care se deslușea un atac de panică. A doua oară n-am mai încercat.

Pe când eram navă – doar o componentă a navei de transport desant *Răzbunarea lui Toren* – știam în orice moment care era starea ofițerilor mei. Ce auzeau și ce vedeau. Fiecare respirație, fiecare tresărire a mușchilor. Nivelul hormonilor, nivelul de oxigen. Aproape totul, mai puțin gândurile lor,

¹ Inteligență artificială (n. tr.).

deși până și pe ele le ghiceam, deseori, din experiență, din cunoașterea profundă a subordonaților. Bineînțeles că nu dezvăluiam nimic din ce știam căpitanilor – ar fi însemnat prea puțin pentru ele, un șir de date fără noimă. Pentru mine însă, la vremea aceea, făcea parte din ființa mea.

În prezent, *nu* mai eram nava mea. Dar eram în continuare o unitate ancilară, puteam descifra acele date mai bine decât orice căpitan uman. Însă acum aveam un singur creier uman, puteam procesa doar o fărâamă din informațiile pe care altădată le înregistram fără nici cel mai mic efort. Pe de altă parte, până și cu acea fărâamă trebuia să umblu cu grijă – prima dată când încercasem să merg și simultan să primesc informații, dădusem greș. De data aceasta, ca să mă asigur, am întrebat *Mila lui Kalr*. Eram aproape sigură că puteam merge pe coridor și, concomitent, s-o monitorizez pe Cinci fără să mă opresc sau să mă împiedic.

Am reușit să ajung fără probleme în sala de recepție a Palatului. Cinci era obosită și oarecum mahmură. Plictisită, eram sigură, de cât fixase peretele cu privirea în timpul conversației pe care o avusesem cu Stăpâna Radchului. Am sesizat un amestec ciudat de nerăbdare și teamă, care m-a pus pe gânduri fiindcă nu-mi dădeam seama ce se întâmplă.

Afară, în sala principală înaltă, vastă și plină de ecouri, pavată cu piatră, m-am întors spre lifturile care aveau să mă ducă în zona de andocare, la naveta cu care urma să mă întorc la *Mila lui Kalr*. Majoritatea magazinelor și a birourilor de-o parte și de alta, inclusiv zeei masivi, vopsiți în culori vii, portocalii, albaștri, roșii și verzi, înșirați în fața templului, toate păreau surprinzător de intacte după violențele de săptămâna trecută, când lupta Stăpânei Radchului cu ea însăși se manifestase pe față. Acum, cetățeni îmbrăcați în haine și cu mânuși colorate, împodobiți cu bijuterii scilpitoare, se plimbau pe străzi, aparent fără grijă. Ca și cum săptămâna trecută nici n-ar fi existat. Poate că Anaander

Mianaai, Stăpâna Radchului, era totuși aceeași, cu corpuri multiple, dar o singură persoană, nedivizată. Săptămâna trecută însă *existase*, iar Anaander Mianaai nu era, de fapt, o singură persoană. Nu mai era de mult timp.

În timp ce mă apropiam de lifturi, am simțit un val de revoltă și disperare. M-am oprit și m-am întors. Kalr Cinci se oprise odată cu mine și acum privea impasibilă înainte. Ca și cum valul de revoltă n-ar fi venit dinspre navă. Nu credeam că majoritatea oamenilor pot masca emoții atât de puternice cu atâta pricepere – fața ei era pur și simplu inexpressivă. Dar, după cum constatasem deja, toți soldații din *Mila lui Kalr* erau capabili de așa ceva. Căpitanul Vel fusese de modă veche – sau cel puțin idealizase ceea ce înțelegea prin a fi „de modă veche” – drept care le ceruse soldaților umani să aibă un comportament cât mai apropiat de cel al unităților ancilare.

Cinci nu știa că fusesem o unitate ancilară. Din câte aflase ea, eu eram doar Breq Mianaai, comandant de flotă, promovată în urma arestării căpitanului Vel și datorită, după cum își imaginau mulți, familiei mele influente. Habar nu avea cât de bine o puteam citi.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat brusc, luând-o prin surprindere.

– Comandant, spuse Cinci pe un ton plat.

Inexpressivă. Dorindu-și, după mica întârziere cu care îmi răspunsese, să-mi concentrez atenția în altă parte, s-o ignor. Dar în același timp dorindu-și să-mi și vorbească.

Intuisem bine, eu eram sursa acelei revolte, a acelei disperări.

– Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi!

Uluire. Groază. Și nici măcar un mușchi care să tresară.

– Comandant, repetă Cinci, de data aceasta schimbându-și vag expresia feței, doar pentru o fracțiune de secundă, și înghițind în sec. În legătură cu vesela.

Veni rândul meu să fiu surprinsă.

— Vesela?

— Comandant, ai trimis lucrurile căpitanului Vel aici, în Stație.

Lucruri unul și unul. Vesela (plus tacâmurile și serviciul de ceai) de care se arăta preocupată Kalr Cinci era din porțelan, sticlă, metal emailat și împodobită cu pietre prețioase. Dar nu era a mea. Și nici nu voiam nimic din ceea ce îi aparținuse căpitanului Vel. Cinci se aștepta s-o înțeleg. Își dorea atât de mult s-o înțeleg. Însă n-am făcut-o.

— Da, și?

Frustrare. Furie chiar. Din punctul de vedere al lui Cinci, era limpede ce voia. Dar singurul lucru clar pentru mine era că nu putea spune pe șleau acest lucru, chiar și după ce o somasem s-o facă.

— Comandant, zise Cinci într-un târziu, în mijlocul cetățenilor care se perindau încolo și-ncoace, unii aruncându-ne priviri curioase, alții prefăcându-se că nu ne văd. Am înțeles că părăsim sistemul cât de curând.

— Soldat, am spus eu, simțind cum îi împrumut frustrarea și furia, mai ales după discuția avută cu Stăpâna Radchului. Tu nu poți să vorbești direct?

— Nu putem părăsi sistemul fără o veselă corespunzătoare! reuși Cinci să îngaime, cu aceeași față impresionantă prin pasivitatea ei. Comandant!

Văzând că nu-i răspund, continuă, la fel de temătoare, să vorbească fără ocolișuri:

— Sigur că pentru *tine* nu contează. Doar ești comandant de flotă, funcția e de ajuns ca să faci impresie în fața oricui.

Așa cum făcea impresie și numele Casei de care aparțineam – acum devenisem Breq Mianaai. Nu eram foarte încântată că mi se dăduse acest nume, prin care deveneam verișoară cu însăși Stăpâna Radchului. Din tot echipajul, doar Seivarden și medicul navei știau că nu-l aveam prin naștere.

— Poți să inviți la cină și să-i dai mâncarea soldatului, și tot n-ar zice nimic.

Adevărat, dar cu condiția să nu aibă o funcție mai mare decât mine.

— Acolo unde mergem noi n-o să avem parte de cine festive.

Replica mea o contrarie, confuzia făcând-o să se întunece puțin la față.

— Comandant! insistă Cinci, exasperată. *Nu* trebuie să pui la inimă ce cred alții despre tine. Îți spun toate astea fiindcă așa mi-ai ordonat.

Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cu mai multe zile în urmă. Își făcea probleme că *ea* își va strica imaginea dacă eu nu mănânc din vesela corespunzătoare funcției mele. Că se va reflecta negativ asupra navei.

— Te gândești la reputația navei.

Mâhnire, dar și ușurare.

— Întocmai.

— Eu nu sunt căpitanul Vel.

Căpitanul Vel punea mare preț pe astfel de lucruri.

— *Știu*, comandant.

Nu eram sigură dacă acel „Știu” apăsător – ca și ușurarea pe care i-o simțeam – se datorau faptului că era un lucru bun că nu sunt căpitanul Vel sau faptului că, în sfârșit, înțelesesem ce se tot chinuia să-mi spună. Sau și una, și alta.

Deja îmi golisem contul de aici, toți banii mei, transformați în ordine de plată, fiind încuiați în cabina din *Mila lui Kalr*. Mărunțișul pe care-l aveam la mine nu era suficient ca s-o liniștesc pe Kalr Cinci. Stația – IA care administra acest loc, care *era* acest loc – probabil că putea pune la punct detaliile financiare în locul meu. Pe de altă parte, Stația nu mă privea cu ochi buni, considerând că eu eram la originea violențelor de săptămâna trecută și, în consecință, nu era dispusă să mă ajute.

— Întoarce-te la Palat. Spune-i Stăpânei Radchului ce anume dorești.

Ochii lui Cinci se măriră un pic și, după două zecimi de secundă, se umplură de neîncredere, apoi de groază.

— După ce primești ce-ți dorești, te prezinți la navetă.

Trei cetățeni trecură pe lângă noi, cu geamantanele în mâinile înmănușate, făcându-mă să înțeleg, după cele câteva cuvinte schimbate între ei, că se îndreptau spre zona de andocare ca să prindă o navă către o altă stație. Imediat se deschise ușa unui lift. Bineînțeles. Stația știa încotro merg, cetățenii nu trebuiau să spună nimic.

Stația știa și încotro merg *eu*, dar nu-mi deschidea ușile fără să-i explic pe îndelete ce și cum. M-am întors și am pășit repede după cei trei cetățeni, în liftul care-i ducea spre zona de andocare, văzând cum se închide ușa în fața lui Cinci, care rămase îngrozită pe pavajul negru al sălii principale. Liftul o luă din loc pe când cetățenii flecăreau de zor. Am închis ochii și am văzut-o pe Kalr Cinci cum se holbează la lift, cu respirația întretăiată. Se încruntă doar un milimetru – niciun trecător n-ar fi băgat de seamă. Degetele îi tresăriră, atrăgând atenția navei, deși cu oarecare îngrijorare, de parcă s-ar fi temut că nu va primi niciun răspuns.

Dar, bineînțeles, *Mila lui Kalr* deja era atentă.

— Calm, zise nava, cu o voce senină și neutră în urechea lui Cinci și a mea. Nu pe tine e furioasă comandantul. Ascultă-i ordinul. Va fi bine.

Într-adevăr. Nu pe Kalr Cinci eram furioasă. Am respins datele venite dinspre soldat și am primit imediat imaginea tulburătoare a lui Seivarden, dormind, visând, și a locotenentului Ekalu, la fel de încordată, când tocmai îi cerea un ceai unuia dintre Etrepii ei. Am deschis ochii. Cetățenii din lift râdeau de ceva, nu știam de ce și nici nu mă interesa, cert e că, după ce ușa liftului se deschise ușor, am pășit toți patru în uriașa zonă de andocare, străjuită pe laturi de icoane ale zeilor, menite să-i îmbărbăteze pe călători. La